

V mojom svete

Podľa populárneho seriálu
na TV Disney Channel

EGMONT
www.egmont.cz

Original title: En mi mundo
Copyright © 2014 Disney Enterprises, Inc.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roku 2014 ako svoju 4037. publikáciu

Preložila Eva Krupová
Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod
TS 14. Prvé vydanie
ISBN 978-80-252-2920-0

Milý denníček,
môj život, to je lietanie – aspoň raz za
mesiac – a namiesto chodenia do školy mám
domácu učiteľku...

Volám sa Violetta Castillo a som dcéra
slávnej speváčky Marie Saramego. Každý vie,
že moja mamička zomrela pred piatimi rokmi,
počas svojho posledného turné. Odvtedy žijem
s otcom, z ktorého sa stal úspešný podnikateľ.
Cestujeme spolu z jedného miesta na
druhé, podľa toho, kam siahajú jeho
záujmy. V posledných rokoch sme žili
v Madride, ale teraz sa vraciame
späť do Buenos Aires, do domu,
v ktorom som sa narodila.

Ale ktovie, na aký čas. Takýto život nie je
príliš veselý. Nikde nie sme dost' dlho, aby som
lepšie spoznala nejakých priateľov alebo sa
zapísala do normálnej školy.

To je dôvod, prečo ma učí vychovávateľka,
tentoraz slečna Torpédo... pardon, slečna Elsa,

tvrdá ako oceľ, s nulovým materinským inštinktom. Škoda, že nemáme väčšiu rodinu. Môj otec nemá súrodencov a moja mama mala iba nás – otca a mňa.

Zdá sa, drahý denník, že ty si môj najlepší a jediný priateľ...

MAMA... nepamätám si toho veľa. Jediné, čo mi po nej zostalo, je stará fotografia, s ktorou sa nikdy nerozlúčim. Otec o nej temer nehovorí, neviem, či preto, že je veľmi zamestnaný, alebo preto, že spomienky by ho boleli. Viem, že ma ľúbi, naozaj, ale niekedy to tak preháňa, že ma ide od samej lásky zadusiť.

Môj nový život sa začal ihneď po príchode do Buenos Aires. Bola som celkom zničená z dlhého letu z Madridu a keď ocko otvoril dvere nášho domu, túžila som iba po posteli. No spánok ma rýchlo prešiel, keď som v hale videla hromadu ľudí. Ramallo, ockova pravá ruka, nás vítal so širokým úsmevom. Hneď nato ma objali veľké ruky Olgy, ktorá ma silno vystískala.

„Violetta, holúbok môj!“ zvolala so slzami v očiach.

Olga je veľmi zhovorčivá a nezvyčajne lásková osoba. Pracuje u nás, odkedy som sa narodila. Dávno som ju nevidela, ale pamätám sa na ňu dokonale. S radosťou som ju vybozkávala. Konečne niekto blízky!

„Olga, ani netušíš, ako si mi chýbala!“

„Upiekla som ti tvoju obľúbenú čokoládovú tortu!“ povedala ešte stále so slzami v očiach.

„Ach, ale si vyrástla. Stále viac sa podobáš na mamu...“

Zrazu ma ktosi vytrhol z jej objatia. Pocítila som vôňu drahého parfumu.

„Veľmi sa teším, že ťa vidím, zlatko!“ počula

so hlas celkom pri svojom uchu.

„Budeme spolu robiť toľko vecí... Vezmem ťa na nákupy, ku kaderničke, do kúpeľov!“

Bola to Jade, priateľka môjho ocka. Mladá, pekná, z dobrej rodiny, ale strašne povrchná.

Trkoce v jednom kuse, pričom ani nevie, čo hovorí. Vedela som, že kvôli ockovi by som k nej mala byť láskavá, ale po tom dlhom lete som nebola ochotná nič predstierať.

„Zadusíš ma,“ povedala som a rýchlo som sa vymkla z jej objatia.

„Dcérenka, prosím ťa...“

„Len pokoj, German*, je to moja vina,“ zaštekotala Jade a zavesila sa na ockovo rameno. „Som iba nadšená pri pomyslení na oslavu narodenín našej malej...“

Moje narodeniny sú až zajtra a s otcom sme si podrobne celú vec vydiskutovali. No keď som počula, čo Jade vraví, vykrikla som:

„Oci, vravela som ti, že nechcem oslavu. Nemám tu predsa žiadnych kamarátov!“

Na otcovej tvári sa objavil úsmev.

„Violetta, upokoj sa...“

* German, výslovnosť Herman

„Nie! Ťaháš ma z krajiny do krajiny a ešte ma nútiš oslavovať narodeniny, na čo nemám ani najmenšiu chuť!“

Všetci okolo spozorneli. Olga, Ramallo, slečna Elsa, Jade i otec... A všetci na mňa zvláštne hľadeli. Už som mala všetkého dosť.

„Neviem, prečo sa vôbec namáham, keď ma aj tak nikto nepočúva!“

Keď som sa osprchovala a zjedla kus vynikajúcej čokoládovej torty, cítila som sa oveľa lepšie. Uznala som, že nadišiel čas, aby som sa správala priateľskejšie. Schádzala som po schodoch a počula hudbu, ktorá ma sprevádza až ku kuchyni – do Olginho kráľovstva. No keď som podišla bližšie, dobehol ma chladný a vyčítavý hlas slečny Elsy:

„Violetta nemôže počúvať populárnu hudbu,“ zahrnela. „Pán German to zakázal. Prosím, nezabudnite na to!“ Potom začala hlasno vykrikovať: „Violetta, kde si?“

